

Rejse med dansk Luftfartøj, henholdsvis til dansk og fremmed Bestemmelsessted, kommer til Skade i Danmark, skulde behandles forskelligt, saaledes at Udlændingen, der i Henhold til Konventionen har Krav paa Betaling efter Guldverdi, fik betydelig større Erstatning end den danske rejsende, der maatte nøjes med at faa Erstatningen udbetalt i Sedler efter Paalydende.

Ganske særligt ved Fastsættelse af et Maksimum for Ansvar, som ellers ikke anvendes i dansk Erstatningsret, jfr. ovenfor, er det anset ønskeligt, at Erstatningsberegningen kan ske efter saa fastliggende en Maalestok som muligt.

Ved Skade paa Person (derunder ved Død) er Grænsen 18 250 Kr. for hver enkelt rejsende. En samlet Begrænsning af Ansvar fremkommer derefter alene ved Bestemmelsen af det Antal Passagerer, Luftfartøjet kan medtage, men til Gengæld maa Grænsen for den enkelte — bortset fra særlig Aftale — nøje fastholdes: at f. Eks. flere ved det samme Dødsfald har mistet deres Forsørger, berettiger ikke til en Overskridelse, og hvor Erstatningen efter Lov Nr. 127 af 15. April 1930 om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. m. § 15, 2. Stk., er fastsat til et løbende Underholdsbidrag, maa dettes Kapitalverdi holdes inden for Grænsen.

Ved indskrevet Rejsegods og Gods er Grænsen 37 Kr. pr. kg., og Aftale om et videregaaende Ansvar sker her ved, at Afsenderen ved Godsets Aflevering til Befordrerens angiver en særlig Interesse og betaler det derfor eventuelt fastsatte Fragttillæg.

Om denne Interesse skal være af økonomisk Art, afgøres ikke i Udkastet, men Beløbet skal efter § 8 m. optages i Luftfragt-brevet. Ligesom en Undladelse heraf er uden Indflydelse paa *Fragtbrevets* Gyldighed, jfr. § 9, vil Undladelsen ikke anfægte *Deklarationens Gyldighed*, men alene medføre Vanskelighed med Hensyn til Beviset for, at Aftale om Forøgelse af Ansvar overhovedet er indgaaet.

Hvad enten Afsenderen har angivet en særlig Interesse eller ikke, staar det under alle Omstændigheder Befordrerens frit for at

godtgøre, at det paastaede Beløb enten overstiger Afsenderens virkelige Interesse eller det Tab, der er lidt, idet der netop kun er Tale om en Grænse opad for Ansvar.

For Rejsegods, som den rejsende selv beholder i sin Varetægt, er Grænsen 730 Kr. pr. rejsende. Det erindres herved, at Ansvarsbegrænsningen ved disse Genstande ikke som Modstykke i Udkastet har nogen Skærpelse af *Ansvarsbetingelserne*, idet disse kun angaar rejsende, Gods og Rejsegods, der overgives i Befordrerens Varetægt, saaledes at man, for saa vidt angaar Rejsegods, som den rejsende selv beholder i sin Varetægt, og som i øvrigt ikke omhandles i Konventionen, er henvist til de almindelige Erstatningsregler, jfr. ovenfor Sp. 5453.

ad § 23.

Ud over det om denne Paragraf ovenfor Sp. 5451 anførte skal blot endnu fremhæves, at Ugyldigheden naturligvis ogsaa vil ramme Aftaler, der gaar ud paa at ændre den fastsatte *Bevisbyrdefordeling* til Skade for den eventuelt erstatningsberettigede, medens der intet er til Hinder for en forligsmæssig Ordning vedrørende Erstatningens Størrelse, naar *Skaden er indtraadt*.

Man har forudsat som selvfølgelig og derfor ikke medtaget i Udkastet, hvad der udtrykkeligt fastslaaes i Konventionens Art. 23, at Befordringsaftalen dog er gyldig og undergivet Konventionens (Udkastets) Bestemmelser, uanset at et i Aftalen optaget Forbehold efter § 23 bliver ugyldigt, og det, selv om Aftalen muligvis slet ikke vilde være blevet indgaaet af Befordrerens, hvis han havde regnet hermed.

Andre Begrænsninger i Aftalefriheden indeholdes i § 32.

ad § 24.

Medens Konventionens Art. 24 dels udtrykkeligt fastslaaer, at Erstatningssøgmaal i de i Art. 17—19 nævnte Tilfælde kun kan rejses paa de Vilkaar og med de Begrænsninger, der er fastsat i Konventionen, og dels overlader Spørgsmaalet om, hvem der er erstatningsberettiget, og hvad